

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **O. E.**, zast.: JUDr. Ing. Jiří Špelda, advokátem se sídlem Šafaříkova 666, 500 02 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2013, č. j. OAM-155/ZA-ZA06-P05-2011, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Odměna ustanoveného zástupce JUDr. a Ing. Jiřího Špeldy se určuje částkou 12.342,- Kč. Částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci rozhodnutí na účet advokáta.**

O d ů v o d n ě n í:

I.**Rozhodnutí správního orgánu, shrnutí obsahu žaloby a vyjádření žalovaného**

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou v níž tvrdil pochybení správního orgánu spočívající v obecném konstatování porušení v žalobě vyjmenovaných ustanovení zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále správní řád). Konkrétně namítal porušení ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 až 4. § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu. Tvrdil, že porušením těchto ustanovení žalovaný nesprávně rozhodl o žalobcově žádosti. V řádném doplnění žaloby poté správnímu orgánu vytýkal, že nezohlednil problémy žalobce jako aktivního člena politické strany DTP a navíc Kurda, který byl ve své zemi odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku a osmi měsíců. Dostatečně za této situace nevzal v potaz neustále nepokoje mezi Turky a Kurdy, jak vyplývá z informací o Turecku.

Nesouhlasil se závěrem žalovaného, který považoval jeho výpovědi za nevěrohodné, neboť v průběhu správního řízení objasnil důvody, pro které se o svých problémech nezmínil již při prvním řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany v roce 2008. Připustil, že v prvním řízení uposlechl rady známých, aby neuváděl pravdivé informace a nepředkládal všechny důkazy, aby se mohl rozmyslet, zda nevycestuje do další země. Žalobce v té době nevěděl, zda může uvádět veškeré informace, např. informace o jeho trestním stíhání v zemi původu, zda mu to neublíží, či zda nebude přímo vydán zemi původu. Navíc v tomto posledním řízení doložil své přednesy fotografiemi potvrzující jeho účast na demonstracích a odsuzujícími rozsudky tureckých soudů a sdělil, že jeho bratranec byl z důvodů, pro které žalobce Turecko opustil, zavražděn. Pokud s ohledem na informace v řízení získané ohledně pravosti předložených rozsudků správní orgán zpochybnil jejich věrohodnost pouhým odkazem na obsah jediné informace, pak při hodnocení předložených důkazů pochybil, neboť jinou další nesrovnalost nelze shledat. Stejně tak měl správní orgán vzít v potaz a hodnotit fotografie dokladující žalobcovu účast na demonstraci. Přesto správní orgán předchozí vysvětlení žalobce nevzal v úvahu a striktně odmítal žalobce jako osobu nevěrohodnou.

Dále žalovanému vytýkal, že se v zásadě zabýval toliko nově uvedenými skutečnostmi a neposoudil problémy žalobce ve vzájemném kontextu, tedy nezjistil skutečný stav věci.

Dále se měl správní orgán důkladněji zabývat postavením Kurdů v Turecku, což i přes zprávy uváděné žalobcem nečinil, a měl nezpochybnitelně vyloučit žalobcovo ohrožení v případě návratu. Ze všech vytýkaných důvodů požadoval napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém velmi podrobném vyjádření ze dne 14. února 2014, v jehož úvodu nejprve přesně zachytil rozsah pochybení, kterých se měl při svém rozhodování dle žalobce dopustit. Popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména pak na výsledky řízení o předchozích již čtyřech žádostech žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Setrval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle svého názoru zjistil skutečný stav věci, příběh žalobce posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si dostatečně reprezentativní podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nehrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu v platném znění, či že by mu svědčily důvody k udělení mezinárodní ochrany dle § 13, § 14 či § 14b citovaného zákona o azylu, proto mu nebyla mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu udělena.

Poukázal na to, že v průběhu správního řízení byly se žalobcem vedeny pohovory, při kterých mu byl dále dostatečný prostor k uvedení veškerých relevantních důvodů, pro které svoji vlast opustil.

Zdůraznil, že základní zásadou řízení o udělení mezinárodní ochrany je povinnost tvrzení, která vázne toliko na žadateli o udělení mezinárodní ochrany (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86). Pokud žadatel neunese svoji část důkazního břemene a nedostojí své povinnosti tvrzení, je nutno mu takovou skutečnost přičítat k tíži. Připomněl, že se v daném případě jedná v pořadí již o páté řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, přičemž v žádném z předchozích řízení žadatel úspěšný nebyl, ačkoli byla zejména jeho první žádost meritorně posuzována a přezkoumávána krajským soudem a Nejvyšším správním soudem.

K nyní tvrzeným novým důvodům, které žalobce uvedl v průběhu řízení, žalovaný zdůraznil, že tyto skutečnosti žalobci musely být známy již v průběhu předchozích čtyřech správních řízení, a přesto je žalobce neuvedl, ačkoliv byl náležitě poučen o své povinnosti poskytovat správnímu orgánu součinnost a pravdivě popsat důvody, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalovaný se i přes tuto výtku nicméně všemi žalobcem předloženými důkazy zabýval, opatřil si překlady listin, vyžádal si k případu žalobce informace a též je z napadeného rozhodnutí zřejmé, jak tyto předložené důkazy hodnotil a k jakým závěrům dospěl. Rovněž svůj závěr o nevěrohodnosti žalobcova přednesu náležitě odůvodnil, když postupoval v souladu s konstantní judikaturou soudů (např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 1. 2002, sp. zn. 5 A 746/2002). Důvody, pro které žalovaný rozhodl negativně i v otázce tzv. humanitárního azylu a návrat žalobce a jeho rodiny považoval za reálný a neporušující zásadu non-refoulement pak rovněž v odůvodnění svého rozhodnutí náležitě objasnil. Proto trval na zamítnutí žaloby.

II.

Projednání věci krajským soudem, průběh a výsledek řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, postoje účastníků, situace soudem ověřená ze správního spisu včetně použitých důkazů

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen s. ř. s.) a to v mezích žalobních bodů. Žalobu projednal krajský soud při jednání za přítomnosti obou stran a tlumočnicka kurdského jazyka. K osobě tlumočnicka žalobce přes výslovný dotaz soudu námitek nevznsl.

V přezkumném řízení provedl důkaz podstatným obsahem správního spisu, z něhož ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Dne 9. 1. 2008 žalobce uplatnil svoji **první žádost o udělení mezinárodní ochrany**, v níž uvedl, že je kurdské národnosti, tureckého státního občanství, vyznává islám a je ženatý. Tvrdil, že není, nebyl (stejně tak nikdo z jeho rodiny) členem žádné politické strany či hnutí. Připustil, že je sympatizantem strany DTP. Z Turecka odešel kvůli střetům Kurdů a tureckých vojáků, kdy byl v několika případech napaden vojenskou policií. Rovněž zmínil problémy z tzv. „korucu“, což měli být místní Kurdové z chudších vrstev, kteří byli placeni za dodávání informací o ostatních občanech. Žalobci byla tato spolupráce rovněž nabízena, on se jí bránil, proto proti němu byla konstruována falešná obvinění, jako např. že podporuje stranu PKK. V souvislosti s tímto měl být dvakrát vyslýchán a mučen na vojenské základně. Rovněž potvrdil, že proti jeho osobě nikdy nebylo a není vedeno trestní stíhání.

Žalobci nebyla po vyhodnocení jím přednesených informací a zpráv o Turecku mezinárodní ochrana udělena. S následně podanou žalobou ke krajskému soudu úspěšný rovněž nebyl, řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno pro její zpětvzetí.

Poté žalobce uplatnil **žádost o udělení mezinárodní ochrany ještě třikrát** a to dne 16. 10. 2009, dne 25. 3. 2010 a dne 14. 4. 2010. Všechna tři řízení rovněž skončila negativně a to zastavením řízení (§ 25 písm. i) zákona o azylu) z důvodu nepřípustnosti opakované žádosti žalobce (§ 10a písm. e) zákona o azylu), aniž by tento uvedl jakékoliv nové skutečnosti, které by byl správní orgán povinen v souladu se zákonem o azylu posoudit a meritorně tak o žádostech rozhodnout. Kopie stěžejních podkladů z těchto řízení jsou součástí správního spisu, přičemž žalobce byl v průběhu tohoto aktuálního řízení opakovaně vyzván, aby se vyjádřil k rozporům a nesrovnalostem správním orgánem po posouzení informací žalobcem v řízení postupně předkládaných zjištěným.

Pro celkovou uchopitelnost příběhu žalobce bude vhodné připomenout **důvody**, které **žalobce zmínil ve své třetí žádosti** uplatněné dne 25. 3. 2010. V ní za hlavní důvod opuštění vlasti výslovně označil situaci a události, které nastaly poté, co unesl svoji manželku. Její otec ohlásil tento čin v březnu 2007 na vojenské policii a žalobce byl zatčen. Byl nucen podepsat nějaké dokumenty a následně byl obviněn ze spolupráce s PKK. To pravda nebyla, žalobce toliko spolupracoval se stranou DTP, účastnil se demonstrací apod. Soudem byl posléze propuštěn a vyšetřování nadále probíhalo na svobodě. Neustále se však musel schovávat před svým tchánem a spolu s rodinou měnit místo pobytu, a proto Turecko opustil.

Poslední, v pořadí pátou žádost, žalobce uplatnil dne 18. 5. 2011. Je namístě zmínit, že žalobce se po prvním neúspěšném řízení o udělení mezinárodní ochrany pokoušel získat azyl rovněž v Německu, ve Švýcarsku, leč bezvýsledně. Oproti předchozím poskytovaným údajům doplnil, že o mezinárodní ochranu rovněž žádá jeho manželka a jejich čtyři nezletilé děti. Samostatnou žádostí se o udělení mezinárodní ochrany domáhá i jeho bratr. V žádosti jasně uvedl, že je od listopadu 2006 členem DTP, v Turecku byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku a osmi měsíců pro spolupráci s PKK. Po ukončení předchozích řízení Českou republiku dobrovolně opustil v červenci 2010, v Turecku pobýval do května 2011, přičemž se pokoušel výsledek rozsudku a povinnost nastoupit do vězení zvrátit. To se žalobci nepodařilo, a proto zemi opětovně opustil. Stejně tak chtěl pro svoji rodinu zabezpečit lepší životní podmínky. V řízení zdůraznil, že k opuštění Turecka žalobce a jeho rodinu rozhodně nevedly ekonomické důvody.

Následně byly uskutečněny dva pohovory s datem 27. 5. 2011 a 15. 5. 2012. V nich žalobce připustil, že po neúspěšných žádostech o udělení mezinárodní ochrany požádal dobrovolně o repatriaci do vlasti. Díky otci, který uplatil příslušné úřední osoby, žalobce po jeho příletu do Turecka nezatkli. Nepodařilo se mu zvrátit výsledné rozhodnutí o trestu za spolupráci s PKK, v zemi pobýval na doklady svého bratra, skrýval se a zajišťoval pro sebe a rodinu opětovné vycestování do Evropy. To se mu za úplatek podařilo a spolu s rodinou Turecko opustili v kamionu. Připomněl nelehké postavení kurdské menšiny, přičemž sám se ke kurdské národnosti hlásí.

V průběhu správního řízení žalobce doložil řadu listinných důkazů, jejichž překlad do českého jazyka zajistil žalovaný. Jednotlivé doklady včetně popisu jejich obsahu jsou přehledně zaznamenány na straně čtvrté a páté přezkoumávaného rozhodnutí. Krajský soud zdůrazní pouze důkazy, které se mají týkat trestního odsouzení žalobce – tedy po jejich překladu z nich vyplynulo, že se má jednat o žádost o zatčení, resp. zadržení žalobce vydanou Trestním soudem v Mardinu (bez data) s tím, že dne 29. 3. 2007 se měl žalobce spolupodílet na plánování nepovolené akce ve prospěch PKK a jeho vina je prokázána. Dále rozhodnutí Trestního soudu v Mardinu ze dne 12. 11. 2008, jehož rozsudkem měl být žalobce uznán vinným pro trestný čin napomáhání a členství v nepovolené teroristické organizaci, únos lidí. Na tento rozsudek navazující rozhodnutí Vrchního soudu, trestní soud, Mardin 2 ze dne 23. 2.

2011, dle kterého měl **tento soud dne 9. 2. 2011 jednomyslně žalobu obžalovaného zamítnout a potvrdil uložený trest odnětí svobody**. Dále je přeložen text ze dne 28. 11. 2010, z něhož se podává, že z důvodu nepřátelského vztahu ještě od obecních voleb se odehrála hádka mezi dvěma bratrance, kvůli tomu, že se na kukuřičném poli objevila domácí zvířata. Jeden z mužů při hádce zastřelil druhého – dle přednesu žalobce jeho bratrance.

Žalovaný jako podklady pro své rozhodnutí využil obsah těchto zpráv.

Informace MZV, č.j. 110042/2013-LPTP ze dne 6. srpna 2013 mapující situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí (k dispozici je rovněž zpráva téhož obsahu z 21. května 2012), Informaci MZV č.j. 126527/2013-LPTP ze dne 21. ledna 2013 obsahující stanovisko k otázce pravosti žalobcem předložených dokumentů majících souvislost s jím tvrzeným trestním stíháním a následným odsouzením, Zpráva MZ USA z 19. dubna 2013, Turecko - Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2012, Výroční zpráva Human Right Watch 2011 z ledna 2011 a z ledna 2013, Zpráva Freedom House z ledna 2013 s názvem Svoboda ve světě – Turecko, Výroční zpráva Amnesty International z 23. května 2013, Informace Ministerstva vnitra Velké Británie ze srpna 2011 s názvem Směrnice pro posuzování žádostí o azyl, Zprávu European Country of Origin Sponsorship (ECS) s datem žádosti 29. října 2010 týkající se otázek ohledně žalobcem předloženého tureckého zatykače, Informace norského Centra Informací o zemích původu (LANDINFO) ze 7. – 17. října 2004, která je zaměřena na policejní hlášení, předvolání, soudní příkazy, zatykače a otázku falešných dokladů. Soubor informací byl doplněn informacemi obsaženými v aktuální databázi ČTK.

Jak již bylo výše uvedeno, žalovaný rovněž shromáždil zásadní podklady k předchozím čtyřem žádostem žalobce o udělení mezinárodní ochrany, které jsou součástí spisového materiálu a jejichž obsah správní orgán vyhodnotil s přihlédnutím k obsahu aktuální žádosti žalobce a informacím ostatním výše uvedeným.

Na doplnění je vhodné poznamenat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany uplatnila rovněž manželka žalobce a to jménem svým a jménem jejich čtyř nezletilých dětí. Výsledek řízení dopadl stejně jako v případě žalobce negativně, jimi podaná žaloba je vedena u nadepsaného soudu pod sp. zn. 28Az 23/2013 a bylo o ni rozhodováno téhož dne.

Při jednání obě strany setrvaly na svých procesních postojích, odkázaly na dosud učiněná písemná podání ve věci, doplnění dokazování nenavrhovaly.

III.**Právní úprava dopadající na projednávaný případ a hodnocení věci krajským soudem**

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že správní orgán se případem žalobce zabýval s nezbytnou pečlivostí, příběh žalobce a jím uváděné důvody pro podání žádosti posuzoval jak s přihlédnutím k informacím žalobcem tvrzeným v předchozích řízeních, tak rovněž zajistil překlady listin, které žalobce dokládal k důkazu a v neposlední řadě shromáždil celou řadu informací z různých informačních zdrojů, které lze považovat za věrohodné, objektivní a informace tak zpětně lehce dohledatelné. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Žalobce především polemizuje se závěrem žalovaného, který jeho výpovědi i pes doložené dokumenty o trestním odsouzení neuvěřil a označil přednes žalobce a jeho tvrzení za nevěrohodná. Ve shodě se žalovaným krajský soud považuje za nutné zdůraznit, že žalovaný se naopak zaobíral příběhem žalobce komplexně, nehodnotil tedy ve smyslu žalobou vytýkaném toliko obsah nové žádosti. Žalovaný zjevně pojal příběh žalobce jako jeden celkek, tedy od podání první žádosti v roce 2008 až do doby posledního, tedy pátého rozhodnutí ve věci. Pouze vyzdvihнул, že nebude hodnotit skutečnosti, které již byly v minulých řízeních posuzovány a to rovněž před krajským soudem v řízení o žalobě.

Zcela správně a v souladu s obvyklou praxí a rozhodovací činností soudů žalovaný předestřel žalobci k objasnění rozpory v jeho postupně učiněných přednesech, konkrétně jednotlivých žádostech. Žalobce totiž v první žádosti uvedl, že nikdy nebyl a není členem žádné politické strany ani hnutí, pouze zmínil, že je sympatizantem strany DTP. Stejně tak uvedl, že proti jeho osobě nebylo vedení a není vedeno trestní stíhání. Ve třetí žádosti, jejíž obsah je zachycen v části II. odůvodnění tohoto rozsudku uvádí jako stěžejní důvod obav o život a odchodu z Turecka „únos“ své manželky a problémy s jejím otcem, který žalobce udal v březnu 2007 policii. Pak mělo následovat obvinění, žalobce se údajně s rodinou skrýval a posléze z Turecka vycestoval. Aktuálně se žalobce označil za člena strany DTP a to již od roku 2006 a stíhání z března 2007 dává do souvislosti se svoji politickou aktivitou. Ačkoli měl být žalobce hledanou osobou, přesto mu zastupitelský úřad jeho země vystavil v roce 2010 cestovní doklady a žalobce se bez potíží vrátil s rodinou do Turecka. Důvod, pro který údajně nebyl zadržen na letišti byl ten, že jeho otec uplatitl úředníky. Žalobce ovšem další zjištěné a žalovaným vytýkané rozpory nebyl schopen řádně objasnit, hájil se tím, že zpočátku neuváděl pravdivé informace, neboť byl takto instruován a stejně nehodlal v České republice zůstat. Tato argumentace však obstát nemůže, neboť již při prvním jednání před správním orgánem byl žalobce poučen v mateřském jazyce o povinnosti a o nezbytnosti vypovídat pravdivě. Pokud dnes objasňuje důvody, proč tak nečinil a tyto důvody nelze považovat za do té míry závažné, aby mohly jednání žalobce omluvit, pak je logické, že správní orgán a stejně tak i krajský soud pohlíží na rozdílné, protichůdné a nevysvětlené rozpory v přednesech žalobce jako na

Žalovaný věnoval náležitou pozornost důkazům žalobcem předloženým, snažil se ověřit jejich věrohodnost dotazy na objektivní a důvěryhodné zdroje. skutečnosti za nepravdivé a nevěrohodné. Stran zatykače na žalobce správní orgán odkázal na odpověď experta ECS ze dne 5. 11. 2010, který označil předložený dokument za **„falsifikát se vší pravděpodobností“** (čl. 216 správního spisu). K obsahu a pravděpodobné věrohodnosti žalobcem předložených dokumentů Soudu pro těžké trestní zločiny Mardin č. 2, pak jejich obsah a vypovídací hodnota jsou zachyceny v Informaci MZV č.j. 126527/2013-LPTP ze dne 21. 1. 2013. Důkazy vykazují řadu nepravdivosti, jedna z osob na dokumentu uvedených na soudu vůbec nepracovala, lze tedy důvodně pochybovat o jejich pravosti. Pod odvolacím rozhodnutím Nejvyššího soudu, které žalobce označil za zásadní novou skutečnost,

je jako předseda odvolacího senátu uveden soudce, který na této pozici v uvedenou dobu nepracoval. Stejně tak v době vystavení dokumentů nepracovali na pozicích soudce a prokurátora muži, kteří jsou uvedeni na dokumentech Soudu pro těžké trestní zločiny č. 2 z Mardinu (v podrobnostech informace na čl. 248-260 správního spisu).

Krajský soud je tedy přesvědčen, že správní orgán při rozhodování o žalobcově páté žádosti nepochybil. Poskytl žalobci naprosto dostatečný prostor pro uplatnění důvodů jeho opakované žádosti, vyzval jej k případnému doložení důkazů, seznámil žalobce s informacemi, které budou sloužit jako podklad pro rozhodnutí. Rovněž zajistil překlad důkazů - písemností - žalobcem v průběhu správního řízení doručených a v odůvodnění svého rozhodnutí se s nimi jasně vypořádal. Zejména podrobně je k tomuto zachycena argumentace na straně osmé přezkoumávaného rozhodnutí. Zde žalovaný odkazem na závěry šetření pravosti žalobcem předložených listin týkajících se jeho tvrzeného trestního řízení a odsouzení vyhodnotil, že se jedná o padělky. Žadatelem doložené dokumenty, které mají prokazovat jeho nové tvrzení o pronásledování, vykazují vysoké znaky nepravosti, a proto jim nelze přisoudit dostatečnou důkazní hodnotu. Lze tak shrnout, že správní orgán ve svém rozhodnutí označil výpověď žalobce za nevěrohodnou, účelovou a s cílem vyhnout se nedobrovolnému odchodu ze země. Objektivně zaznamenal důkazy, ze kterých při rozhodování vycházel, vysvětlil odkazem na cíleně provedené dokazování důvody, pro které považuje důkazy žalobcem předložené za nevěrohodné či dokonce falsa. Stejně tak se věnoval popisu rozporů a nesrovnalostí, které v jednotlivých přednesech žalobce zjistil s tím, že i přes jasné výzvy žalobce vytykávané nesrovnalosti nebyl schopen objasnit.

Vytyká-li žalobce správnímu orgánu nedostatečný rozbor situace a postavení Kurdů v Turecku, pak lze připomenout, že se touto otázkou zabýval žalovaný v řízení o první žádosti. S ohledem na chaoticky přednesený a nevěrohodný příběh žalobce pak lze považovat za dostačující informaci MV Velké Británie ze srpna 2011, která zachycuje Směrnici pro posuzování žádostí o azyl. Tato Směrnice se pod bodem 3.7 věnuje otázkám kurdské etnické příslušnosti. Pod bodem 3.7.10 konstatuje, že i když se turečtí občané kurdského etnického původu mohou setkat s nerovným zacházením nebo diskriminací ze strany úřadů i obyvatelstva, nedosahuje takové zacházení zpravidla úrovně pronásledování. Podle bodu 3.10.3 jsou žadatelé o vydání cestovního pasu v Turecku důkladně prověřováni. Vstupy a odchody jednotlivých osob jsou zaznamenávány v počítačové síti a prověřovány s údaji o trestných činech.

Informací shromážděných k danému problému je celá řada, takže je zcela nemyslitelné a pro tento případ zcela neefektivní, aby byly obsahy všech zpráv postupně zachyceny v tomto rozhodnutí (stejně tak i v rozhodnutí žalovaného) a tím případně eliminována možnost žalobce vytykat krajskému soudu, že z množství shromážděných zpráv vycházel při posuzování důvodnosti jeho žaloby toliko z některých účelově vybraných.

Krajský soud nepopírá, že v tomto konkrétním případě skutečně vybral z informací shromážděných správním orgánem jen ty dílčí pasáže, které považoval za potřebné zmínit poté, kdy ve shodě se žalovaným nepovažoval příběh žalobce za věrohodný. Proto se zaměřil jen na části informací potvrzující možnost návratu řadového občana kurdského etnického původu bez toho, aniž by následovaly represe. V ostatním by krajský soud rovněž toliko opakoval odůvodnění žalovaného.

Pokud žalobce tvrdí, že splňuje podmínky pro udělení azylu na základě § 12 písm. a) a b) zákona o azylu a správní orgán zákonné důvody neshledal a přesvědčivě odůvodnil svůj negativní závěr, pak s tímto postupem krajský soud souhlasí.

O tom, že Nejvyšší správní soud v Brně klade důraz na požadavek věrohodnosti a přesvědčivosti přednesu jednotlivých žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, není pochybností, neboť od příběhu toho konkrétního žadatele se následně odvíjí celý sled událostí a úvah v otázce důvodnosti podané žádosti. Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti zdůrazňuje, že „*pro případ, kdy není žadatel o azyl schopen doložit ke svému tvrzení o důvodech odchodu žádný důkaz, což je situace převažující, musí si být jednoznačně vědom důležitosti informací vyřčených před správním orgánem. Ty totiž v kontextu se získanými zprávami o zemi původu posléze slouží jako podklad pro rozhodnutí. Váhavé, vyhýbavé či nepřesné informace, které navíc žadatel v průběhu řízení ještě mění, jsou v závěru při porovnání s objektivními informacemi chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové řízení nedostatečné. Je totiž nutno vycházet z toho, že udělení azylu je institut výjimečný, když jeho účelem je poskytnout ochranu jen tomu, kdo cítí skutečnou obavu z pronásledování z důvodů v zákoně o azylu uvedených. Pravdivost tvrzení žadatele a hodnověrnost jeho osoby jsou přitom základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o kterých žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem vzniku jeho obav z návratu, mohou být ověřeny zpravidla jen rámcově. Potřebnou věrohodnost přitom sama osoba, a tím i její příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost jejích tvrzení zjištěna nebo jde-li o tvrzení, která jsou v celkovém kontextu věci nemožná a vyloučena. A to je právě daný případ, když ve výpovědích žalobce byly zjištěny zásadní a výše zaznamenané nesrovnalosti.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, čj. 6 Azs 386/2004-40).

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly

logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Žalobce žádné zdravotní potíže netvrdil, naopak zmínil rodinné zázemí i dobré příbuzenské vztahy s částí rodiny pobývajících v Turecku. Opět postačí odkázat na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který se tvrzenými důvody velmi podrobně zabýval na straně 13 a 14 přezkoumávaného rozhodnutí. Je namístě připomenout, že na udělení azylu z humanitárních důvodů není právní nárok. K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, kdy lze odkázat na jeho rozhodnutí ze dne 11. března 2004, č.j. 2 Azs 8/2004-55. Krajský soud proto uzavírá, že žalovaný při posouzení dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání

manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle §14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení. Na území Turecka v době rozhodování správního orgánu a následně i krajského soudu nedocházelo k mezinárodnímu nebo vnitřnímu ozbrojenému konfliktu a případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný si obstaral aktuální a relevantní informace k otázce návratu žalobce a to od MZV ČR ze dne 21. května 2012 a ze dne 6. srpna 2013. Jinak i této otázce se žalovaný věnoval s maximální pečlivostí, důvody negativního rozhodnutí náležitě objasnil na straně jedenáct až třináct rozhodnutí s odkazem na informace poskytnuté žalobcem a zprávy získané z objektivních, věrohodných a na sobě nezávislých informačních zdrojů. Žalovaný, jak již bylo vysvětleno, vyhodnotil přednesy žalobce jako účelové a nevěrohodné, dokumenty mající prokazovat jeho trestní odsouzení pak vykazují vysoké znaky nepravosti. Naopak je namístě zdůraznit, že žalobce zcela bez potíží vycestoval z Turecka v roce 2008, zastupitelský úřad jeho země mu v roce 2010 vystavil cestovní doklad, na který se žalobce dobrovolně v témže roce do Turecka vrátil. V kontextu jeho příběhu a obsahu informací v tomto rozsudku zdůrazněných se lze jen těžko domnívat, že by tamním kompetentním orgánům osoba žalobce unikla pozornosti.

V podrobnostech pak krajský soud odkazuje na přezkoumávané rozhodnutí, neboť by dále toliko opakoval a opisoval již jednou zaznamenané. Tento postup krajského soudu lze jistě akceptovat, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130: „I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“

Po celkovém zhodnocení příběhu žalobce s přihlédnutím k situace v zemi původu krajský soud uzavřel, že správní orgán posoudil příběh žalobce z hlediska taxativně zákonem vymezených podmínek pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu či formou doplňkové ochrany způsobem naprosto zákonným. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl v žalobě a následně stejně tak ani v řízení před krajským soudem

takové skutečnosti, které by závěr rozhodnutí žalovaného zpochybnil, dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Ustanovený advokát požadoval odměnu za tři úkony právní služby a s tím související paušální odměnu. Jednalo se o převzetí a přípravu zastoupení, písemné podání soudu – doplnění žaloby, účast při jednání soudu. Krajský soud tak ustanovenému advokátu přiznal odměnu za jeden úkon právní služby ve výši 3.100,- Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d), g) odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 3 x 300,- Kč (§ 13 odst. téže vyhlášky), celkem 10.200,- Kč. Současně jako plátce daně z přidané hodnoty požadoval navýšení odměny o 21%, což z požadované částky činilo 2.142,- Kč. Celková účtovaná a soudem důvodně přiznaná odměna činí 12.342,-Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet advokátem vymíněný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 18. června 2014

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně